

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 30 czerwca 2020 r.

DNR-4.730.5.2020.AMS

DECYZJA nr DNR-2 / 126 / 2020

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.), dalej jako „k.p.a.” oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668 z późn. zm.), po rozpatrzeniu odwołania Przemysława Wrońskiego i Jakuba Wrońskiego wspólników PPHU „KOTŁOSPAW” s.c. Przemysław i Jakub Wrońscy od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 11 marca 2020 r., D/KO.NR.8361.136.2019, wymierzającej solidarnie Przemysławowi Wrońskiemu i Jakubowi Wrońskiemu wspólnikom PPHU „KOTŁOSPAW” s.c. Przemysław i Jakub Wrońscy karę pieniężną w wysokości 4 585,03 zł (słownie cztery tysiące pięćset osiemdziesiąt pięć złotych i trzy grosze) z tytułu niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 2 lit. a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (dz. Urz. UE L. 193 z dnia 21 lipca 2015 r., s. 43) oraz w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE. L 198/1 z 28 lipca 2017 r.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej do ponownego rozpatrzenia.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu stwierdzono w ofercie sprzedaży kontrolowanego przedsiębiorcy kocioł na paliwo stałe, tj. kocioł pelletowy typu DuoKo 24 kW, KOTŁOSPAW, rok produkcji 2019, nr urzędzenia 1071 – 1 szt. dalej jako „kocioł” lub „wyrób”. Kocioł został dostarczony do kontrolowanego przedsiębiorcy na podstawie faktury VAT F/1/19/000696 z dnia 5 listopada 2019 r. przez dostawców (producentów) Przemysława Wrońskiego i Jakuba Wrońskiego wspólników PPHU „KOTŁOSPAW” s.c. Przemysław i Jakub Wrońscy, dalej jako „dostawca”.

W wyniku oględzin stwierdzono, że kocioł nie był opatrzony prawidłową etykietą energetyczną określoną w punkcie 1.2 załącznika III do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (dz. Urz. UE L. 193 z dnia 21 lipca 2015 r., s. 43), dalej jako „rozporządzenie delegowane”. Kocioł jako wprowadzony do obrotu po 26 września 2019 r. powinien mieć na etykiecie rok wprowadzenia 2019 i skalę od A+++ do D, a zamiast tego miał etykietę z niewłaściwym wzorem, tj. 2017 rok wprowadzenia i skalę od A++ do G.

W związku z powyższym stwierdzono niedopełnienie przez dostawcę obowiązków określonych w art. 3 ust. 2 lit a rozporządzenia delegowanego w związku z art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2019 r. poz. 1030), dalej jako „ustawa o etykietowaniu” oraz art. 3 ust. 1 rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającym ramy etykietowania energetycznego i uchylającym dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE. L 198/1 z 28 lipca 2017 r.), dalej jako „rozporządzenie”.

Po wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego celem wydania decyzji o wymierzeniu dostawcy kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu (zawiadomienie doręczone dostawcy w dniu 17 stycznia 2020 r.), dostawca w piśmie z dnia 31 stycznia 2020 r. poinformował o niezwłocznym podjęciu skutecznych działań naprawczych i usunięciu nieprawidłowości oraz wniósł o umorzenie postępowania. Dostawca wyjaśnił, że kocioł został wyprodukowany w okresie, w którym nie obowiązywały przepisy o treści obowiązującej w dniach kontroli, zaś w efekcie przeoczenia pracownika przygotowującego kocioł celem jego dostawy do dystrybutora, został on dostarczony z niewłaściwą etykietą. W ramach działań naprawczych: usunięto niezgodności w przekazywanych przedsiębiorcy i konsumentom materiałach promocyjnych, dostarczono kontrolowanemu przedsiębiorcy etykietę energetyczną

oraz kartę produktu zgodną z aktualnymi wymogami, a także przeszkolono pracownika przygotowującego kotły do transportu, aby każdorazowo weryfikował zgodność i poprawność dokumentacji kotła opuszczającego magazyn producenta. Ponadto wskazano, że jest to niewielka firma rodzinna, prowadzona przez ojca z synem i stanowi ona jedyne ich źródło utrzymania.

Decyzją z dnia 11 marca 2020 r., D/KO.NR.8361.136.2019 Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wymierzył dostawcom solidarnie karę pieniężną w wysokości 4 585,03 zł (słownie cztery tysiące pięćset osiemdziesiąt pięć złotych i trzy grosze) z tytułu niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 2 lit. a rozporządzenia delegowanego oraz w art. 3 ust. 1 rozporządzenia.

W uzasadnieniu decyzji organ I instancji wskazał, że niewykonanie obowiązku określonego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia podlega karze pieniężnej określonej w art. 17 ust. 1 ustawy o etykietowaniu. Odnosząc się do twierdzeń strony, organ wyjaśnił, że chociaż niezwłocznie podjęto działania naprawcze, to jednak dopiero w wyniku kontroli.

Zdaniem organu stopień naruszenia obowiązków jest poważny, ponieważ niedostarczenie wraz z kotłem karty produktu pozbawia konsumentów technicznych informacji o produkcie, tj. o klasie efektywności energetycznej oraz sezonowej efektywności energetycznej ogrzewania pomieszczeń. Zaś brak prawidłowej etykiety energetycznej powoduje, że konsument nie otrzymuje wymaganych informacji o produkcie. Oceniając okoliczności naruszenia obowiązków organ I instancji podniósł, że dostawca nie spełnił nałożonych na niego obowiązków – nie dołączył karty produktu oraz prawidłowej etykiety energetycznej. Brakujące dokumenty zostały dostarczone dystrybutorowi dopiero w wyniku kontroli, kiedy zwrócił się on do dostawcy o ich przekazanie.

W efekcie organ I instancji uznał, że chociaż przedsiębiorca zaprzestał naruszenia prawa doprowadzając do wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości, to jednak naruszenie prawa nie było znikome, więc nie ma podstaw do zastosowania art. 189f k.p.a., czyli odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

W związku z powyższym Wielkopolski WIIH uznał, że karą adekwatną będzie kara w najniższej ustawowej wysokości - jednokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, tj. w kwocie 4 585,03 zł.

W przewidzianym przez prawo terminie Przemysław Wroński i Jakub Wroński wspólnicy PPHU „KOTŁOSPAW” s.c. Przemysław i Jakub Wrońscy, pismem z dnia 26 marca 2020 r., wnieśli odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie i umorzenie postępowania lub o jej zmianę i nie wymierzanie kary pieniężnej w kwocie 4 585,03 zł.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie art. 17 ust. 1 pkt 5 ustawy o etykietowaniu, poprzez jego niezastosowanie i nałożenie kary pieniężnej nie biorąc pod uwagę, że odwołujący się

bez zbędnej zwłoki wyeliminowali niezgodności dotyczące jednostkowego przypadku i wdrożyli działania naprawcze.

W odwołaniu wskazano, że stwierdzony brak przy kotle karty produktu został usunięty poprzez dostarczenie karty kontrolowanemu przedsiębiorcy w toku kontroli. Również w toku kontroli dostarczono etykietę energetyczną o właściwym wzorze, ponieważ etykieta naklejona na bocznej ścianie kotła miała niewłaściwy wzór, obowiązujący do 26 września 2019 r. Dodatkowo wskazano, że podjęte zostały działania naprawcze zmierzające do wyeliminowania podobnych sytuacji w przyszłości. Na koniec podkreślono, że stwierdzone uchybienia dotyczyły jednostkowego przypadku oraz że jest to niewielka firma rodzinna i z uwagi na trudną sytuację na rynku kotlarskim prowadzenie działalności gospodarczej w tej branży jest na granicy opłacalności.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2020 r. Prezes UOKiK poinformował dostawcę o wszczęciu postępowania w sprawie odwołania oraz pouczył o prawach i obowiązkach strony postępowania administracyjnego określonych przez k.p.a., w tym o wynikającym z art. 10 k.p.a. prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przedstawienia stanowiska w sprawie, a także o prawie do przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów zgodnie z art. 73 § 1 k.p.a. Strona postępowania z przysługujących jej uprawnień nie skorzystała.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest wyrażona w art. 15 k.p.a. zasada dwuinstancyjności. Istotą administracyjnego toku instancji jest ponowne merytoryczne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie tożsamej pod względem przedmiotowym i podmiotowym sprawy administracyjnej, a nie tylko kontrola prawidłowości decyzji organu pierwszej instancji. Z zasady dwuinstancyjności wynika bowiem, że strona ma prawo do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Granice rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w drugiej instancji wyznacza zaś rozstrzygnięcie decyzji I instancji, a wykroczenie przez organ II instancji poza te granice – narusza ww. zasadę dwuinstancyjności. W konsekwencji oznacza to, że każda sprawa administracyjna jest rozpoznawana i rozstrzygana dwukrotnie: po raz pierwszy przed organem pierwszej instancji, a na żądanie uprawnionego podmiotu - po raz drugi przez organ odwoławczy - organ drugiej instancji w oparciu o stan faktyczny i prawny obowiązujący w dniu wydania decyzji ostatecznej. Sposób urzeczywistnienia

tej zasady określają przepisy rozdziału 10 Działu II k.p.a. o tytule „Odwołania”. Podstawowym sposobem zainicjowania administracyjnego toku instancji jest złożenie odwołania przez stronę.

Postępowanie wszczęte w efekcie wniesionego odwołania kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1, 2 k.p.a. Katalog tych rozstrzygnięć ma charakter zamknięty. W wyroku z dnia 10 marca 1993 r., sygn. akt IV SA 1245/92 i IV SA 1252/92 (niepubl.) NSA przyjął: „Określone w art. 138 § 1 i 2 k.p.a. rodzaje rozstrzygnięć są bezwzględnie wiążące dla organu odwoławczego w tym znaczeniu, że decyzja, która nie mieści się w ramach tego przepisu, stanowi rażące naruszenie prawa”.

Zgodnie z art. 138 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze albo
- 4) uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Rozpoznając sprawę, w efekcie wniesionego odwołania, Prezes UOKiK stwierdza, że zaskarżona decyzja podlega uchyleniu w całości, a sprawa przekazaniu Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej do ponownego rozpatrzenia.

Na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu karze pieniężnej podlega ten kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 (...) rozporządzenia.

Obowiązki dostawcy, sankcjonowane przepisem art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu, zostały określone w art. 3 ust. 1 rozporządzenia, zgodnie z którym dostawcy zapewniają, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi. Dostawcą w rozumieniu rozporządzenia jest producent z siedzibą w Unii, upoważniony przedstawiciel producenta, który nie ma siedziby w Unii, lub importer, który wprowadza produkt do obrotu w Unii (art. 2 pkt 14 rozporządzenia).

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że Przemysław Wroński i Jakub Wroński wspólnicy PPHU „KOTŁOSPAW” s.c. Przemysław i Jakub Wrońscy są dostawcą w rozumieniu ww. przepisu.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy organ odwoławczy stwierdza, że:
- kocioł został wyprodukowany w 2019 r., nr urządzenia 1071,

- kocioł został wprowadzony do obrotu na podstawie faktury VAT F/1/19/000696 z dnia 5 listopada 2019 r.
- w trakcie kontroli u sprzedawcy stwierdzono, że dostawca zastosował niewłaściwy wzór etykiety, tj. wzór obowiązujący do 26 września 2019 r. – rok wprowadzenia etykiety 2017 i skalą od A++ do G, zamiast etykiety z rokiem wprowadzenia 2019 i skalą od A+++ do D, a także brak karty produktu
- w trakcie trwania kontroli sprzedawca zwrócił się do dostawcy o nadesłanie karty produktu i dostawca przed zakończeniem kontroli przesłał kartę produktu, co zostało stwierdzone w protokole kontroli
- w dniu 21 listopada 2019 r. Wielkopolski WIIH zwrócił się do dostawcy o usunięcie niezgodności poprzez niezwłoczne dostarczenie właściwej etykiety energetycznej. Dostawca po otrzymaniu w dniu 25 listopada 2019 r. ww. pisma, w piśmie z dnia 28 listopada 2019 r. poinformował o podjęciu działań naprawczych i dostarczeniu do sprzedawcy etykiety energetycznej i karty produktu zgodnych z aktualnymi wymogami, dołączając do pism etykietę energetyczną kotła i kartę produktu.

Zdaniem organu odwoławczego każdy kocioł wprowadzany do obrotu musi być opatrzony etykietą energetyczną obowiązująca w dniu jego wprowadzenia do obrotu, a nie z daty wyprodukowania, co wynika z art. 3 ust. 1 rozporządzenia, zgodnie z którym dostawcy zapewniają, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi. Zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia delegowanego do dnia 26 września 2019 r. obowiązywał wzór z 2017 r. ze skalą od A++ do G, zaś od tego dnia obowiązuje wzór z 2019 r. ze skalą od A+++ do D. Zatem skoro kocioł został wprowadzony do obrotu na podstawie faktury z dnia 5 listopada 2019 r., czyli pod dniem 26 września 2019 r., to powinien być oznaczony etykietą energetyczną zgodną ze wzorem z 2019 r. ze skalą od A++++ do D. Oznacza to, że dostawca wprowadzając do obrotu kocioł z niewłaściwą etykietą nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 1 rozporządzenia w związku z art. 3 ust. 2 lit. a rozporządzenia delegowanego.

Kocioł wprowadzany do obrotu musi również mieć dołączoną kartę produktu, co wynika ze wskazanego powyżej art. 3 ust. 1 rozporządzenia w związku z art. 3 ust. 1 lit. c rozporządzenia delegowanego. Rodzaj informacji podawanych w karcie produktu oraz ich kolejność została określona w pkt 1 załącznika IV do rozporządzenia delegowanego. Natomiast jak wynika z akt sprawy, dostawca się z tego obowiązku nie wywiązał.

Niewykonanie ww. obowiązków podlega karze pieniężnej określonej w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że odpowiedzialność określona w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu ponoszona jest na podstawie stwierdzenia winy obiektywnej, a przesłanką jej przyjęcia jest fakt niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 1 rozporządzenia. Samo stwierdzenie niedopełnienia obowiązku polegającego na dołączeniu do wyrobu etykiety o właściwym wzorze jak również nie dołączenie karty produktu, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, jest przesłanką wystarczającą do wymierzenia kary. Nie ma przy tym znaczenia, czy niedopełnienie powyższego obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej bądź nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie, jak również okoliczność realizacji tego obowiązku w trakcie kontroli i zaraz na wezwanie organu. Udowodnienie, że określony podmiot nie dopełnił przedmiotowego obowiązku skutkuje bowiem koniecznością wymierzenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazany przepis ma charakter obligatoryjny.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z decyzją związaną, co oznacza, że organ administracji wydając taką decyzję obowiązany jest sprawdzić, czy zostały spełnione przesłanki wydania decyzji, a jeśli tak, to wydać decyzję o ściśle określonej treści. Jak już powyżej wskazano, decyzja w tym zakresie ma charakter związany. Tym samym nie jest to decyzja wydawana w ramach uznania administracyjnego, w której organ mógłby swobodnie odstąpić od jej nałożenia. Ustawodawca w przypadku tego rodzaju kary, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, pozostawił organowi decyzję, co do wysokości kary, wskazując jej granice - kara pieniężna wynosi od jednokrotnego do dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W związku z powyższym właśnie w zakresie wysokości kary pieniężnej organ dysponuje uznaniem administracyjnym, ale już nie w zakresie jej nakładania.

W niniejszej sprawie zaistniały więc przesłanki ustawowe, uprawniające do nałożenia na dostawcę kary pieniężnej.

Przechodząc do kwestii nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK wskazuje, że to na podmiocie prowadzącym działalność gospodarczą spoczywa obowiązek znajomości przepisów prawa dotyczących prowadzonej przez niego działalności, aby ustrzec się od ewentualnych negatywnych skutków. Należy podkreślić, że dostawca prowadzi działalność w przedmiotowym zakresie od lat, wymagać można zatem, od takiego podmiotu należytej staranności.

Ustalenia poczynione podczas kontroli, niekwestionowane przez dostawcę, szczegółowo opisane powyżej, stanowią wystarczającą podstawę do nałożenia na dostawcę kary pieniężnej.

Przechodząc do kwestii nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK wskazuje, że chociaż sama ustawa o etykietowaniu zawiera regulację dotyczącą kar pieniężnych („Rozdział 4 Kary pieniężne”), to jednak te kwestie zostały również uregulowane w k.p.a. („Dział IVa Administracyjne kary pieniężne). Z uzasadnienia do projektu ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (nr druku: 1183) wynika, że projektowane rozwiązania stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem ogólnym (*lex specialis derogat legi generali*). Przepisy k.p.a. w zakresie reguł nakładania kar i udzielania ulg w jej wykonaniu będą przepisami ogólnymi, z tym jednakże zastrzeżeniem, że uregulowania w przepisach odrębnych poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych, przepisów proponowanego działu nie będzie stosowało się w zakresie tych aspektów (art. 189a § 2 kpa). „Oznacza to że, gdy zakres normowania zagadnienia prawnego określonego w § 2 w przepisach odrębnych jest węższy lub szerszy od zakresu normowania tego samego zagadnienia w przepisach działu IVa lub przepisy odrębne regulują je w sposób identyczny, podobny lub zbliżony albo odmienny, odnośny przepis działu IVa nie ma zastosowania. (...) Przepisy odrębne nie mogą zatem w tych przypadkach być uzupełniane ani modyfikowane odnośnymi regulacjami działu IVa. W przypadku gdy przepisy odrębne w ogóle nie regulują zagadnienia uregulowanego w § 2, przepisy działu IVa stosuje się wprost w oznaczonym zakresie” (Komentarz do Kodeksu postępowania administracyjnego A. Wróbel, M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, wyd. WK 2018).

W związku z powyższym w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o etykietowaniu stosuje się między innymi zasady odstąpienia od kar pieniężnych, określone w art. 189f k.p.a. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub

- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub

2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia (art. 189f § 3 k.p.a.).

W niniejszej sprawie organ I instancji, przed wydaniem decyzji, nie wydał postanowienia, o którym mowa w art. 189f § 2 k.p.a., zatem nie wystąpiły przesłanki odstąpienia od nakładania administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 3 w zw. z 189f § 2 k.p.a. Tak więc aby mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej niezbędne jest ziszczenie się jednej z dwóch przesłanek wskazanych w § 1 art. 189f k.p.a.

Odstąpienie od nakładania kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. obwarowane jest dwoma okolicznościami – znikomą wagą naruszenia prawa i zaprzestaniem przez stronę naruszania prawa, najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, które muszą wystąpić łącznie. O ile pojęcie „strona zaprzestała naruszania prawa” nie budzi żadnych wątpliwości, o tyle sprawa nie wygląda już tak prosto z pojęciem „waga naruszenia prawa jest znikoma”. Organ odwoławczy wyjaśnia, że zgodnie z Komentarzem do kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Podobnie tę kwestię wyjaśnił dr Sebastian Gajewski (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje. Komentarz do rozdziałów 5a, 8a, 14 oraz działów IV i VIIa KPA) wskazując, że przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny.

Ostatnią przesłanką umożliwiającą odstąpienie od nakładania kary i poprzestanie na pouczeniu jest uprzednie ukaranie za to samo zachowanie.

Podkreślić należy, że organ wydając Zaskarżoną decyzję w oparciu o przepisy ustawy o etykietowaniu, zobowiązany był rozważyć możliwość odstąpienia od obowiązku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów ogólnych k.p.a. Oceniając wywiązanie się z tego obowiązku przez organ I instancji Prezes UOKiK stwierdza, że w zaskarżonej decyzji organ zbyt lakonicznie odniósł się do art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a., natomiast w ogóle nie odniósł się do przesłanki odstąpienia określonej w art. 189f § 1 pkt 2 k.p.a. Ponadto zaznaczyć należy, że z akt administracyjnych nie wynika aby organ I instancji w tym zakresie poczynił jakiegokolwiek ustalenia i zgromadził w tym zakresie odpowiedni materiał dowodowy. W efekcie w toku postępowania pierwszoinstancyjnego doszło do naruszenia przepisów postępowania – art. 7, art. 77 § 1, art. 80, art. 189f § 1 pkt 1 i 2 oraz art. 107 § 3 k.p.a., zaś organ odwoławczy nie jest w stanie konwalidować tych błędów. Jednocześnie konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Oznacza to, że zostały spełnione przesłanki warunkujące możliwość uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, tj. wydania decyzji kasacyjnej na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.

Wywiązując się z obowiązku wskazanego w art. 138 § 2 zd. 2 k.p.a. Prezes UOKiK wskazuje, że przy ponownym rozpatrzeniu sprawy Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w pierwszej kolejności powinien ustalić przesłanki umożliwiające odstąpienie od kary i poprzestanie na pouczeniu na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 i 2 k.p.a., a w szczególności: wagę dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczbę podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia oraz czy dostawca za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie został już ukarany, a jeśli tak, to czy uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Następnie na podstawie tak dokonanych ustaleń, rozważyć możliwość odstąpienia od nakładania administracyjnej kary pieniężnej i w przypadku zastosowania instytucji odstąpienia dokonać stosownego pouczenia dostawcy. Na koniec zaś dać wyraz poczynionym ustaleniom w uzasadnieniu swojej decyzji stosownie do wymogów jakie uzasadnieniu decyzji stawia art. 107 § 3 k.p.a.

W związku z powyższym, zdaniem Prezesa UOKiK, odnoszenie się merytoryczne do zarzutów odwołania dotyczących naruszenia art. 17 ust. 5 ustawy o etykietowaniu (w odwołaniu został wskazany błędnie art. 17 ust. 1 pkt 5), a więc wysokości nałożonej kary oraz jednostkowego przypadku i wdrożenia działań naprawczych, na obecnym etapie postępowania jest przedwczesne.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 64a w związku z art. 3 § 2a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) od niniejszej decyzji, wydanej na podstawie art. 138 § 2 k.p.a., skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw od decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Stosownie do art. 64 c § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sprzeciw od decyzji wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia wniesienia sprzeciw od decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 ust. 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r., poz. 2193 z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 100,00 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 1 i art. 64b § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej sprzeciw od decyzji Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. PREZESA

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

ZASTĘPCA DYREKTORA

Departamentu Nadzoru Rynku

Jadwiga Gunerka

/podpisano elektronicznie/